

NICOLA YOONOVÁ

SLUNCE JE TAKÉ HVĚZDA

COO
BOO

Slunce je také hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nicola Yoonová
Slunce je také hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

NICOLA YOONOVÁ

SLUNCE JE TAKÉ HVĚZDA

COO
BOO

Přeložila Sára Foitová

Mámě a tátovi, kteří mě naučili snít a za sny si jít

*Západu slunce nijak neubírá na romantičnosti,
když o něm člověk něco ví.*

Carl Sagan

*Odvážím se
rozrušit vesmír kolem nás?
Za minutu bude čas
rozhodnutí a revizí, jež minuta zvrátí zas.*

T. S. Eliot

PROLOG

Carl Sagan řekl, že abyste udělali jablečný koláč opravdu od nuly, musíte napřed stvořit vesmír. Když říká „od nuly“, myslí tím *začít z ničeho*. Začít v čase, kdy ještě neexistoval svět. Když chcete upéct jablečný koláč skutečně z ničeho, musíte se vrátit k velkému třesku a rozpínání vesmírů, k neutronům, iontům, atomům, černým dírám, sluncím, měsícům, slapovým jevům, k Mléčné dráze, Zemi, evoluci, dinosaurům, hromadnému vymírání druhů, ptakopyskům, k *Homo erectus*, člověku kromaňonskému a tak dále. Musíte začít na začátku. Vynalézt oheň. Najít vodu a úrodnou půdu a semena. Pak budete potřebovat krávy a někoho, kdo je podojí a z mléka stluče máslo. A také pšenici a cukrovou třtinu a jabloně. Chemii a biologii. Opravdu dobrý jablečný koláč se neobejde bez umění. Aby přetrval generace, potřebujete technologii knihtisku a průmyslovou revoluci a možná i báseň.

Než vyrobíte něco tak prostého jako jablečný koláč, musíte stejně napřed stvořit celý širý svět.

DANIEL

Poslední zprávy ze světa: Chlapec přijal svůj osud a souhlasil, že se stane doktorem (stereotyp)

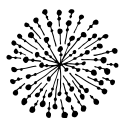
Za to, že moje léto (a teď i podzim) sestává z jednoho absurdního titulku za druhým, může Charlie. Můj starší bratr Charles Jae Won Bae alias Charlie, prvorozený syn prvorozeného syna, překvapil naše rodiče (a veškeré jejich přátele a celou klevetící korejskou čtvrť Flushing v New Yorku) tím, že se nechal vyhodit z Harvardovy univerzity (*Nejlepší škola*, pravila matka, když dostal dopis o přijetí). Teď ho z nejlepší školy vykopli a máma se celé léto mračí a tak trochu tomu nevěří a tak trochu to nechápe.

Proč ty dostáváš špatný známky? Vyhodili? Proč vyhodili? Proč ne-nutili ještě vydržet a se víc učit?

Táta odpovídá *Nevýhodili. Požadovali opuštění. Ne to samý jako vyhození.*

A Charlie zavrčí *Je to dočasné. Jenom na dva semestry.*

V té děsivé smršti rodičovského zmatení, hanby a zklamání je mi Charlieho skoro líto. Skoro.

NATASHA

Máma říká, že je načase to vzdát a že se snažím zbytečně. V rozčilení mluví se silnějším přízvukem než obvykle a každá její věta se mění v otázku.

„Ty nemyslíš, že lépe se vzdávat, Tasho? Ty nemyslíš, že děláš zbytečný?“

Přehnaně protáhne první slabiku slova *zbytečný*. Táta neříká nic. Nevím, jestli oněměl vzteky, nebo z vědomí vlastní nemožnosti. Mračí se tak hluboce a úplně, že je těžké si jeho obličej představit s jiným výrazem. Ještě před několika měsíci by mě trápilo ho takhle vidět, ale teď je mi to celkem jedno. To on nás dostal do tohoto průšvihů.

Můj devítiletý bráška Peter má z vývoje událostí jako jediný z nás radost. Právě si balí kufr a k tomu si pouští „No Woman, No Cry“ od Boba Marleyho. „Tradiční hudba k balení,“ tak to nazval.

Peter se narodil tady v Americe, ale říká, že chce žít na Jamajce. Odjakživa je dost stydlivý a těžko si hledá kamarády. Asi si Jamajku představuje jako ráj, kde se mu bude z nějakého důvodu dařit lépe.

Všichni čtyři se tísňíme v obýváku našeho dvoupokojového

bytu. Obývací pokoj zároveň slouží jako ložnice, kterou sdílím s Peterem. Na noc vždycky roztáhneme dva skládací gaučiky a pokoj rozpůlíme svítivě modrým závěsem, abychom měli trochu soukromí. V tuhle chvíli je závěs na straně, takže jsou vidět obě naše poloviny.

Není těžké uhádnout, kdo z nás dvou chce odjet a kdo touží zůstat. Moje strana je dosud zabydlená. Knížky jsou vyskládané na policičce z IKEA. Moje oblíbená fotka, na které jsem se svojí nejlepší kamarádkou Bev, pořád stojí na psacím stole. Máme na sobě ochranné brýle a špulíme pusy na foťák ve školní fyzikální laborce. Ochranné brýle byly můj nápad, sexy špulení pus zase její. Ze skříně jsem zatím nevyndala jediný kus oblečení. Dokonce jsem ani ze zdi nesundala svůj plakát od NASA s mapou hvězdného nebe. Je obrovský – ve skutečnosti je to osm plakátů slepených k sobě – a jsou na něm zakresleny všechny důležité hvězdy, souhvězdí a části Mléčné dráhy viditelné ze severní polokoule. Na plakátu je i návod, jak najít Polárku a navigovat pomocí hvězd, když zabloudíte. Kartonové tubusy, které jsem si na převoz plakátu koupila, stojí opřené o stěnu, netknuté.

Na Peterově straně jsou v podstatě holé plochy. Většina jeho majetku už je sbalená do krabic a kufrů.

Máma má samozřejmě pravdu – snažím se zbytečně. Přesto popadnu sluchátka, učebnici fyziky a pár komiksů. Když budu mít někde prostoj, aspoň si dodělám úkoly a něco si přečtu.

Peter nade mnou zakrouť hlavou. „Proč si to s sebou bereš?“ Všiml si té učebnice. „Jedem pryč, Tasho. Nemusíš dělat *úkoly*.“

Peter nedávno objevil kouzlo sarkasmu, takže ho teď používá, kdykoli se mu naskytne příležitost.

Neobtěžuju se mu odpovídat, jen si nasadím sluchátka a zamířím ke dveřím. „Vrátím se brzo,“ ujišťuju mámu.

Ta jen podrážděně usykne a otočí se ke mně zády. Sama sobě

musím připomenout, že není naštvaná na mě. *Tasho, já ne naštvaná na tebe, víš?* Poslední dobou to říká často. Mám v plánu se vypravit na Úřad Spojených států amerických pro občanství a imigraci (USCIS), který sídlí na jižním Manhattanu, a zkusit najít někoho, kdo by nám dokázal pomoci. Jsme tu jako nelegální přistěhovalci a dnes večer nás vyhostí.

Mám poslední šanci přesvědčit někoho – nebo třeba osud –, aby nám pomohl najít způsob, jak zůstat v Americe.

Aby bylo jasno – na osud nevěřím. Ale teď jsem zoufalá.

DANIEL

Důvody, proč je Charles Jae Won Bae alias Charlie podle mě sráč (v libovolném pořadí):

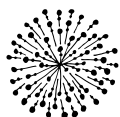
Dokud to impozantním, spektakulárním (a vskutku potěšujícím) způsobem nepodělal na Harvardu, byl vždycky ve všem neúnavně dobrý. Nikdo nemá vynikat ve všem. V matematice, v angličtině, v biologii, v chemii, v dějepise, ve sportu. Být dobrý ve všem se nesluší. Nanejvýš ve třech čtyřech předmětech. A i to už je na hranici vkusu.

Je chlapák, čili se často chová jako sráč. Většinou. Pořád.

Je vysoký a jeho lícní kosti jsou jak vyřezané, vysochané, prostě jako všechny přívlastky o lícních kostech v zamilovaných románech. Holky (*úplně všechny*, nejenom ty z korejského kroužku čtení Bible) říkají, že jeho pusa je k nakousnutí.

To všechno by bylo v pohodě – i když jde rozhodně o přemíru darů, krapet moc pokladů na jednu jedinou lidskou bytost, to jistě –, kdyby byl fajn. Ale není. Charles Jae Won Bae není hodný člověk. Je arogantní, a co hůř, je to tyran. Sráč. Zarytý sráč.

Nemá mě rád. Už celá léta mě nesnáší.

NATASHA

Než projdu detektorem kovů, odložím mobil, sluchátka a batoh na šedý táč. Vrátná – na její visačce stojí jméno Irene – můj táč jako každý den zadrží a nepustí ho dál na pás.

Vzhlédnu k ní a neusměju se.

Zase sklopí zrak k tácu, obrátí můj telefon a zírá na jeho kryt, stejně jako v předchozích dnech. Je na něm přebal desky *Nevermind* od Nirvany. Každý den se prsty dotýká miminka na krytu a mně je to každý den stejně nepříjemné. Frontmanem Nirvany byl Kurt Cobain. Jeho hlas, zničenost, která je v něm slyšet, jeho nedokonalost, to, že z něj cítíte všechno, co kdy cítil on, nekonečné napínání toho hlasu, jako by se měl každou vteřinou zlomit, ale nezlomí se... Jedině to mě zachraňuje od chvíle, kdy takhle noční můra začala. Kurt trpí o tolik bíději než já.

Trvá jí to a já si nemůžu dovolit schůzku zmeškat. Přemýšlím, že bych něco řekla, ale nechci ji rozzlobit. Nejspíš svou práci nenávidí. Nechci jí dát záminku, aby mě zdržela ještě víc. Znovu ke mně krátce vzhlédne, ale nedá nijak najevo, že by mě poznávala, i když sem chodím denně už celý týden. V jejích očích jsem jenom další bezejmenný obličej, další *žadatel*, další někdo, kdo od Ameriky něco chce.

IRENE

Dějiny

Natasha se ohledně Irene zcela mýlí. Irene svou práci miluje. Víc než to – potřebuje ji. Znamená pro ni téměř jediný lidský kontakt. Jen práce drží v šachu její naprostou, zoufalou osamělost.

Každá interakce s žadateli jí tak trochu zachrání život. Zpočátku ji skoro ani nepostřehnou. Hodí svoje věci na ták a upřeně je pozorují, jak se šinou do přístroje. Většina z nich Irene podezřívá, že jim chce štípnout drobné, propisku, klíče nebo tak něco. Za normálních okolností by si jí žádný žadatel nikdy nevšiml, ale ona se postará o to, aby ji zaregistrovali. Je to její jediné spojení se světem.

A tak každý ták zachytí rukou v rukavici. Zdrží ho dost dlouho na to, aby žadatelé museli zvednout oči a setkat se s ní pohledem. Opravdu uvidět osobu, která před nimi stojí. Většina z nich neochotně zamumlá *dobré ráno* a ji ta slova zase trochu naplní. Někteří se zeptají, jak se jí vede, a ona tím zesílí ještě o kousek víc.

Irene jim nikdy neodpovídá. Neví jak. Místo toho se zadívá zpátky dolů na ták a podrobně si prohlíží každý z předmětů. Hledá na nich stopy, útržky informací, které by si mohla uložit a prozkoumat je později.

Ze všeho nejvíc si přeje, aby si mohla svléknout rukavice a dotknout se těch klíčů a peněženek a mincí. Chtěla by prsty přejíždět po jejich povrchu, zapamatovat si jejich textury a nechat do sebe pronikat ty artefakty cizích životů. Nemůže ale frontu přilíši zdržovat. Nakonec tác s věcmi i jejich majitele odešle dál.

Irene za sebou má zvlášť těžkou noc. Příšerná hladová tlama osamělosti ji chtěla spolknout úplně celou. Dnes ráno potřebuje kontakt, jen ten ji zachrání. Odtrhne oči od mizejícího tácu a zdvihne zrak k další žadatelce.

Je to znovu ta dívka, která sem chodí celý týden. Může jí být nanejvýš sedmnáct. Stejně jako všichni ostatní ani ona nevzhledne od tácu s věcmi. Drží se ho očima, jako by nemohla snést odloučení od svého telefonu a sytě růžových sluchátek. Irene položí ruku na hranu tácu a zabrání mu, aby vyklouzl z jejího života na posuvný pás.

Dívka zdvihne oči a v Irene se něco vzedme. Ta dívka vypadá stejně zoufale, jako se cítí ona sama. Irene se na ni skoro usměje. Představí si, že se na ni usmívá doopravdy.

Vítej zpátky. Ráda tě zase vidím, řekne, ale jen v duchu.

Ve skutečnosti už se zase dívá dolů, zkoumá kryt dívčina telefonu. Je na něm obrázek tlustého miminka ponořeného v průzračné modré vodě. Chlapeček má roztažené ruce a nohy a nevypadá, ani tak jako by plaval, spíš jako by létal. Pusů i oči má otevřené. Před obličejem mu visí jednodolarová bankovka napíchnutá na rybářském háčku. Obrázek působí nemravně, a kdykoli ho Irene vidí, musí se pořádně nadechnout, jako by pod vodou byla ona sama.

Chtěla by mít záminku telefon zkonfiskovat, ale na žádnou nepřijde.

DANIEL

Vím naprosto přesně, kdy mě Charlie přestal mít rád. Došlo k tomu to léto, kdy jsem měl šesté a on osmé narozeniny. Proháněl svoje zbrusu nové kolo (celé červené, desetipřevodové, úžasné) a kolem sebe měl svoje zbrusu nové kamarády (celé bílé, desetileté, úžasné). I když celé léto trousil různé náznaky, tak úplně mi ještě nedocházelo, že jsem byl ponížěn na Otravného mladšího bráchu.

Toho dne Charlie a jeho kamarádi jeli beze mě. Hnal jsem se za nimi blok za blokem a volal: „Charlie!“ Nepochyboval jsem, že mě jenom zapomněl pozvat. Šlapal jsem tak rychle, až jsem se unavil (a to je co říct, protože šestileté děti se jízdou na kole neunaví nikdy).

Proč jsem to v tu chvíli prostě nevzdal? *Samozřejmě* že mě musel slyšet.

Konečně zastavil a seskočil z kola. Mrsknul s ním na zem (stojánek vem čert), stál a čekal, až ho dojedu. Viděl jsem, že má vztek. Kopal na svoje kolo hlínu, aby to náhodou někomu neuniklo.

„*Hyung*,“ oslovil jsem ho tak, jak mladší bratři oslovují starší. Okamžitě mi bylo jasné, že jsem udělal obrovskou chybu. Celý

jeho obličej zčervenál – tváře, nos, konečky uší, všechno. Prakticky svítil. Očima střelil stranou ke svým novým kamarádům, kteří na nás koukali jak na bednu.

„Jak ti to řekl?“ zeptal se ten menší.

„To je nějaká korejská tajná šifra?“ přidal se ten vyšší.

Charlie je oba ignoroval a rovnou si na mě došlápl. „Co tu chceš?“ Byl tak našťvaný, že mu přeskočil hlas.

Na to jsem neměl odpověď, ale on stejně žádnou nechtěl slyšet. Chtěl mě prostě praštit. Poznal jsem to podle toho, jak svíral a rozevíral pěsti. Viděl jsem na něm, že se snaží odhadnout, do jak velkého průšvihů by ho dostalo, kdyby mě ušáhl tady a teď, přímo v parku, před kluky, které sotva znal.

„Proč si nenajdeš vlastní kamarády a nepřestaneš se na mě lepit jako mimino?“ zaútočil místo toho.

To mě měl radši praštit.

Sebral svoje zablácené kolo a nafoukl se takovým množstvím vzduchu a zloby, až jsem čekal, že pukne a já budu muset říct mámě, že její starší a dokonalejší syn vybuchl.

„Jmenuju se Charles,“ řekl těm klukům, jen ať se opováží ještě ceknout. „Tak dete, nebo co?“ Nepočkal na ně, ani se neohlédl, aby viděl, jestli jdou za ním. Následovali ho do parku a do letních prázdnin a na střední školu, stejně jako ho později následovala spousta dalších lidí. Nějak se mi povedlo svého bratra udělat králem.

Od té doby jsem ho už nikdy neoslovil *hyung*.

CHARLES JAE WON BAE

Dějiny budoucnosti

Daniel se v Charlesovi nemýlí. Je to skrznastrž sráč. Někteří lidé ze svojí horší povahy vyrostou, ale Charles ne. Pohodlně se v ní usadí a přijme ji za svou, jako druhou kůži, která mu vždy patřila.

Ale nejdřív – ještě před tím, než se stane politikem a dobře se ožení, než si poameričtí jméno na Charles Bay, než začne svou hodnou ženu i své voliče na každém kroku zrazovat, než bude mít příliš mnoho peněz a úspěchu a všeho, čeho se mu zachce – udělá jeden dobrý a nezištný skutek pro svého bratra. Bude to poslední dobrý a nezištný skutek jeho života.

RODINA

Dějiny jmen

Když se Min Soo zamilovala do Dae Hyuna, nenapadlo ji, že je ta láska jednou přenesa z Jižní Korey do Ameriky. Dae Hyun ale prožil celý svůj dosavadní život v chudobě. V Americe měl bratrance, který žil v New Yorku a dařilo se mu dobře. A ten slíbil, že jim pomůže.

Stěhování do nové země je pro většinu imigrantů skutečnou zkouškou víry. I když celé roky slýcháte bájně příběhy o bezpečí, příležitostech a prosperitě, je pořád obrovský krok se odtrhnout od vlastního jazyka, od svého lidu, rodné země. Od vlastní historie. A co když ty zvěsti nebyly pravdivé? Co když se nedokážete přizpůsobit? Co když vás ta nová země nebude chtít?

Nakonec se ukázalo, že zvěsti byly pravdivé částečně. Jako všichni přistěhovalci se Min Soo a Dae Hyun přizpůsobili do té míry, do jaké toho byli schopni. Vyhýbali se místům a lidem, kteří je tam nechtěli. Dae Hyunův bratranec skutečně vypo-mohl a jim se dařilo: odměněná víra.

O pár let později Min Soo otěhotněla a její první myšlenka byla, jak dítě pojmenovat. Cítila, že v Americe jména nic neznamenají – ne tak jako v Koreji. V Koreji je na prvním

místě jméno rodiny, v němž jsou obsaženy dějiny všech vašich předků. V Americe je příjmení jen něco „při jméně“, něco přidruženého. Podle Dae Hyuna to ukazuje americkou víru v to, že jedinec je důležitější než rodina.

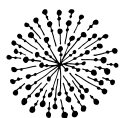
Min Soo se výběrem osobního jména, které bylo pro Američany na předním místě, dlouho trápila. Měl by její syn dostat americké jméno, aby se jeho učitelům a spolužákům dobře vyslovovalo? Nebo se mají držet tradice a zvolit mu dva čínské znaky, z nichž se bude skládat dvojslabičné osobní jméno?

Jména mají velkou moc. Slouží jako znaky identity a jako mapa, která vás zaneše na určité místo v čase a prostoru. Mohou dokonce sloužit jako kompas. Min Soo nakonec udělala kompromis. Dala svému synovi americké jméno následované korejským osobním jménem a nakonec rodinným příjmením. Pojmenovala ho Charles Jae Won Bae. Svého druhého syna pojmenovala Daniel Jae Ho Bae.

Nakonec se rozhodla pro oboje. Korejské a americké. Americké a korejské.

Aby věděli, odkud pocházejí.

Aby věděli, kam směřují.

NATASHA

Jdu pozdě. Vejdu do čekárny a zamířím k recepci. Zavrtí hlavou, jako by to už znala. Všichni tu všechno už znají a vůbec je nezajímá, že pro vás je to nové.

„Budete muset zavolat na ústředí USCIS a požádat o nový termín.“

„Na to nemám čas,“ odmítnu. Vysvětlím jí, jak se to protáhlo kvůli vrátně Irene a jejímu zvláštnímu chování. Vylíčím to tiše a rozumně. Recepční pokrčí rameny a sklopí zrak. Propouští mě. Jindy bych se bez řečí podřídila, ale ne dnes.

„Prosím, zavolejte jí. Zavolejte Karen Whitneyové. Řekla mi, ať ještě přijdu.“

„Měla jste schůzku v 8:00. Teď je 8:05. Už tam má dalšího žadatele.“

„Prosím vás. Nemůžu za to, že jdu pozdě. Řekla mi...“

Její výraz ztvdne. Ať řeknu cokoli, s ní to nehne. „Paní Whitneyová už vzala dalšího žadatele.“ Pečlivě vyslovuje, jako by angličtina nebyla můj rodný jazyk.

„Zavolejte jí,“ dožaduji se. Řeknu to hlasitě, začínám znít hystericky. Všichni ostatní žadatelé, i ti, kteří nerozumí anglicky, na mě zírají. Zoufalství asi není potřeba překládat.

Recepční kývne na příslušníka ochranky, který stojí u vchodu. Než ke mně sekuriťák stihne dojít, otevrou se dveře zasedací místnosti. Stojí v nich vytáhlý hubený muž s tmavě hnědou pletí a kývnutím ruky mě pozve dovnitř. Obrátí se k recepční. „V pořádku, Mary. Já ji vezmu.“

Rychle ho následuju, aby si to náhodou nerozmyslel. Ani se na mě nepodívá a rovnou se pustí jednou chodbou za druhou. Beze slova mu jdu v patách, dokud nezastavíme před kanceláří Karen Whitneyové.

„Počkejte tady,“ řekne. Zmizí jen na pár vteřin, ale když se znovu vynoří, drží v ruce červené desky – moji složku.

Jdeme další chodbou a pak konečně dorazíme do jeho kanceláře. „Jmenuji se Lester Barnes,“ představí se stručně. „Posadte se.“

„Já se už...“

Zdvižením ruky mě zarazí.

„Všechno, co potřebuji vědět, je v téhle složce.“ Chytí roh desek a zatřese jimi směrem ke mně. „Udělejte sama sobě laskavost a buďte zticha, než si ji pročtu.“

Na psacím stole má dokonalý pořádek, zjevně si na tom zakládá. Pomůcky jsou součástí jedné sady ve stříbrném provedení – stojánek na propisky, kastlíky na příchozí a odchozí poštu, dokonce držátko na vizitky s vyrytými iniciálami LRB. To ještě někdo fakt používá vizitky? Natáhnu se přes stůl, jednu si vezmu a strčím do kapsy.

Stěnu za ním pokrývá tapiserie složená ze stohů barevně označených složek. V každých deskách je něčí život. Nesou jejich barvy tak jednoduchou symboliku, jak to vypadá? Moje mají červenou barvu, odstín „Rubínové zamítnutí“.

Po několika minutách ke mně pan Barnes vzhledne. „Proč jste tady?“

„Karen – paní Whitneyová – mi řekla, abych ještě přišla. Byla na mě hodná. Říkala, že určitá šance tu je.“

„Karen je nová.“ Zřejmě mi tím chtěl něco vysvětlit, ale já nechápu.

„Vaše poslední odvolání bylo zamítnuto. Vyhoštění je nezvratné, slečno Kingsleyová. Celá vaše rodina musí dnes ve 22 hodin opustit zemi.“

Zavře složku a popostrčí krabičku s ubrousky směrem ke mně, jen čeká, kdy začnu brečet. Ale já nejsem brečící typ.

Nebrečela jsem, když nám otec řekl o nařízení k vystěhování, ani když nám pak zamítali jedno odvolání za druhým.

Nebrečela jsem minulou zimu, když jsem zjistila, že mi můj kluk Rob zahýbá.

Dokonce jsem nebrečela ani včera, když jsem se oficiálně loučila s Bev. Už několik měsíců jsme věděly, že se ta chvíle blíží. Nebrečela jsem, ale stejně – snadné to nebylo. Chtěla se mnou dneska jít, ale odjela s rodinou do Kalifornie, prohlédnout si univerzitu v Berkeley a pár dalších státních škol.

„Třeba se vrátím a ty tu pořád budeš,“ opakovala paličatě, když jsme se posedmnácté objímaly. „Třeba to vyjde.“

Bev je odjakživa nezdolně optimistická, i když jsou vyhlídky hodněbledé. Patří mezi lidi, co si kupují stírací losy. Já patřím mezi lidi, co se takovým posmívají.

Takže. Teď tedy rozhodně brečet nezačnu. Zvednu se, posbíráám svoje věci a mířím ke dveřím. Veškerou energii soustředím na to, abych dál zůstala nebrečícím typem. V hlavě mi zní mámin hlas.

Nenechej ovládat se pýchou, Tasho.

Otočím se. „Vy pro mě teda opravdu nemůžete nic udělat? Fakt budu muset odjet?“ Vyjde ze mě hlásek tak tenký, že ho sama sotva slyším. Pan Barnes ale slyší dobře. Poslouchat tiché, zoufalé hlásky má v popisu práce.

Prsty poklepe na desky. „Vašeho tatínka chytili, jak řídil pod vlivem...“

„Což je jeho problém. Proč mám za jeho chybu platit já?“

Můj otec. Kvůli jednomu večeru slávy sedl v opilosti za volant, kvůli tomu na nás přišli – a kvůli tomu teď přicházím o svůj jediný domov.

„To nic nemění na tom, že tu jste nelegálně,“ opáčí pan Barnes, ale nezní tak příkře jako předtím.

Přikývnu, ale neříkám nic, protože teď už mám na krajíčku. Nasadím si sluchátka a vykročím zpátky ke dveřím.

„Ve vaší zemi jsem jednou byl. Navštívil jsem Jamajku,“ ozve se. Při vzpomínce na ten výlet se usměje. „Moc jsem si to tam užil. Život je tam *,irie*, hele‘. Všechno bude fajn.“

Psychiatři doporučují v sobě pocity nedusit, protože pak jednou nutně vybuchnou. Tak to se nepletou. Už měsíce jsem našťvaná. Mám pocit, jako bych byla našťvaná už od počátku světa. Našťvaná na otce. Našťvaná na Roba, který mi minulý týden řekl, že bychom stejně měli být kamarádi, „přes to všechno, co se mezi náma stalo“ neboli přesto, že mě podváděl.

Mojí našťvanosti neunikla ani Bev. Celý podzim řeší, kam si má podat přihlášky a kam se hlásí její kluk Derrick. Každou chvíli si zjišťuje, kolik časových pásem je mezi různými univerzitami. *Může vztah na dálku vůbec vydržet?* strachuje se snad obden. Naposled jsem jí odpověděla, že by možná nemusela zakládat celou svoji *budoucnost* na klukovi, se kterým chodí *teď* na střední. Nevzala to dobře. Je přesvědčená, že spolu budou navždycky. Podle mě jim to vydrží tak do maturity. Možná ještě přes léto. Odpustila mi, až když jsem jí celý týden dělala úkoly z fyziky.

A teď mi tu člověk, který na Jamajce strávil nejspíš sotva týden, s klidem řekne, že všechno bude *irie*.

Sundám si sluchátka. „A kde všude jste byl?“ ptám se.

„V Negrilu,“ odvětlí. „Moc pěkné městečko.“

„Opustil jste za tu dobu aspoň jednou hotelové pozemky?“
„Chtěl jsem, ale moje...“

„Vaše žena nechtěla, protože se bála, že je to tak? V průvodci psali, že je radno držet se v rezortu.“ Zase se posadím.

Pan Barnes si opře bradu o složené ruce. Poprvé od začátku našeho rozhovoru nemá navrch.

„Bála se o svoji bezpečnost, že jo?“ Kolem slova *bezpečnost* udělám vzdušné uvozovky, jako by ve skutečnosti nebylo o co se bát. „Nebo si jenom nechtěla kazit dovolenou pohledem na tu chudobu všude kolem.“ Dlouho potlačovaný vztek mi stoupá z útrob až do krku.

„Poslouchali jste Boba Marleyho, barman vám sehnal trochu trávy, někdo vám vysvětlil, co znamená *irie*, takže teď máte pocit, že něčemu rozumíte. Viděl jste bar s exotickými dekoracemi a pláž a hotelový pokoj. To není země, ale rezort.“

Zdvihne ruce, jako by se bránil, jako by chtěl moje slova odtlačit zpátky na moji stranu.

Jo, jsem na něj hnusná.

Ne, nemám s tím problém.

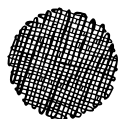
„Tak mi neříkejte, že všechno bude fajn. Vůbec to tam neznám. Od osmi let jsem tady. Na Jamajce nemám nikoho. Nemám jamajský přízvuk. Neznám svoje příbuzný, ne tak, jak má člověk znát svoji rodinu. Jsem v maturitním ročníku. Co ples? Co maturita? Co moji kamarádi?“ Chci řešit stejné pitomosti jako oni. Zrovna jsem začala dávat dohromady přihlášku na Brooklyn College. Máma dva roky šetřila, aby mohla odjet na Floridu a koupit mi tam „dobrou“ občanku. „Dobrá“ občanka je taková, na které je skutečné kradené číslo místo smyšleného. Ten člověk, co jí občanku prodal, tvrdil, že s levnějšími dokumenty se smyšlenými čísly bych neprošla kontrolami před přijímačkami na vysokou. S touhle občankou můžu požádat i o finanční podporu. Kdyby se mi navíc povedlo dostat stýp-

ko, možná bych si mohla dovolit i Binghamtonskou univerzitu nebo nějakou jinou školu ve státě New York.

„A co vejška?“ ptám se a teď už brečím. Moje slzy jsou nezastavitelné. Celou věčnost jen čekaly na svoji příležitost.

Pan Barnes mi přistrčí krabičku s kapesníky. Šest, sedm jich vytáhnu, všechny je použiju a naberu si ještě šest nebo sedm dalších. Zase si posbírám věci. „Máte tušení, jaký to je, nikam nepatřit?“ Už zase mluvím tak potichu, že mě není slyšet, a on mě opět přesto slyší.

Už jsem u dveří, sahám po klíče a v tu chvíli slyším: „Slečno Kingsleyová. Počkejte.“

IRIE

Etymologie

Možná jste slovo *irie* už slyšeli. Možná jste byli na Jamajce a víte, že má kořeny v jamajském dialektu zvaném patois. Nebo víte i to, že také vyrůstá z rastafariánského náboženství. Slavný zpěvák reggae Bob Marley byl sám rastafariánem a dostal to slovo do širšího světa za jamajskými plážemi. Takže vám slovo *irie* možná trochu pomůže pochopit i dějiny tohoto náboženství.

Možná také víte, že rastafariánství je malá odnož tří hlavních abrahámovských náboženství – křesťanství, islámu a judaismu. Víte, že abrahámovská náboženství jsou monoteistická a točí se kolem různých pojetí Abraháмова duchovního odkazu. Možná v tom slově slyšíte ozvěnu Jamajky třicátých let, kdy rastafariánství vzniklo. Nebo slyšíte ozvěnu hlasu Haileho Selassieho I., etiopského císaře v letech 1930–1974 a duchovního vůdce rastafariánského hnutí.

Takže když slyšíte slovo *irie*, slyšíte jeho původní duchovní význam. Všechno je *dokonalé* mezi vámi a bohem, a tedy i mezi vámi a celým světem. Být *irie* znamená být ve stavu vysoké, vznešené duchovní spokojenosti. V jednom slově slyšíte vznik samotného náboženství.

Nebo tyhle dějiny možná vůbec neznáte.

O Bohu, duchovnu ani jazyku nevíte zhola nic. Znáte jen definici ze současného slovníku kolokvialismů. Být *irie* znamená prostě být *v pohodě*.

Někdy je ve slovníku určitá definice označená jako zastaralá. Natasha si často všímá toho, jak dokáže být jazyk neuchopitelný. Slovo má nějaký význam a postupně začne znamenat něco úplně jiného. Je to z nadužívání a přílišného zjednodušování, jako když se slovo *irie* učí turisté v jamajských rezortech? Nebo je to z chybného užívání, jako v poslední době u Natashina otce?

Dokud jim nepřišlo oznámení o vyhoštění, otec zásadně nemluvil s jamajským přízvukem a nepoužíval jamajský slang. Ale teď, když se tam mají nuceně vracet, začal užívat nové výrazy – jako turista, který si před cestou do zahraničí trénuje slovíčka. *Všechno irie, hele*, odpovídá pokladním v samoobsluze na jejich standardní *Jak se vede?* Slovem *irie* odpovídá na stejnou otázku i pošťákovi, když si od něj přebírá obálky. Až příliš zešíroka se usmívá. Ruce strká do kapes a ramena spouští dozadu a chová se, jako by mu vesmír nadělil víc darů, než vůbec může přijmout. Celá ta jeho maškaráda působí falešně, Natasha si je jistá, že ho každý musí hned prohlédnout – ale to se neděje, právě naopak. Lidé se v přítomnosti jejího otce cítí dobře, jako by i na ně měly dopadnout drobtý jeho zjevného štěstí.

Podle Natashy by se slova měla chovat spíš jako jednotky míry. Metr je metr je metr. Slova nemají mít dovoleno měnit význam. Kdo rozhoduje o tom, jestli a kdy se význam změnil? Existuje nějaký mezičas, kdy to slovo znamená obě dvě věci, nebo naopak ani jednu?

Natasha dobře ví, že když bude muset opustit Ameriku, všechna její přátelství časem vyblednou, dokonce i přátelství s Bev. Jasně, ze začátku budou pořád v kontaktu, ale to není to samé jako se každý den vídat. Nedomluví si dvojité rande na

maturiták. Nebudou spolu jásat nad dopisy o přijetí na univerzitu a brečet nad těmi zamítavými. Nenafoť si žádné trhlé fotky na pomaturitní školní slavnosti. Čas poplyne a vzdálenost mezi nimi den za dnem poroste. Bev bude dělat americké věci v Americe. Natasha se bude na Jamajce cítit jako cizinec ve vlastní rodné zemi.

Za jak dlouho na ni kamarádi zapomenou? Za jak dlouho začne mluvit s jamajským přízvukem? Za jak dlouho úplně zapomene, že kdy žila v Americe?

Jednou, někdy v budoucnosti, se význam slova *irie* posune tak, že z něj bude jen další obyčejné slovo s řadou zastaralých definic ve slovníku. Někdo se vás zeptá dokonale americkou angličtinou: *Je všechno irie?* a vy odpovíte: *Jo, všechno je irie*, čímž vyjádříte, že se nic zvláštního neděje, ale zrovna se vám moc nechce do hovoru. Ani jeden nebudete vědět nic o Abrahámovi ani o rastafariánském náboženství ani o jamajském dialektu. To slovo celou svoji historii ztratí.

DANIEL

Mladík uvízl ve víru rodičovských očekávání a zklamání, pravděpodobně nebude zachráněn

Když máte za bratra superambiciózního sráče, má to tu výhodu, že tlak vyvíjený na vás je pak mnohem menší. Charlie byl vždycky úspěšný za dva. Teď ale najednou není tak dokonalý a pod tlakem se ocitám já.

Od té doby, co je Charlie doma, jsem s mámou vedl takovýchto rozhovorů už 1,3 miliardy (plus minus):

Máma: Znamký pořád OK?

Já: Jo.

Máma: I biologie?

Já: Jo.

Máma: A co matika? Matika nemáš rád.

Já: Já vím, že matiku nemám rád.

Máma: Ale znamký pořád dobrý?

Já: Pořád mi vychází dvojka.

Máma: A proč ne jednička? *Aígo*. Musíš to začít brát vážně. Ty už né malej kluk.

Dnes mám přijímací pohovor s absolventem Yaleu. Yale je *Druhá nejlepčí škola*, ale já jsem si projednou postavil hlavu

a odmítl jsem se přihlásit na *Nejlepší školu* (Harvard). Představa, že budu Charlieho mladší brácha ještě na další škole, je naprosto nepřípustná. Krom toho, kdo ví, jestli by mě vůbec vzali, když teď Charlieho vyloučili.

Jsem s mámou v kuchyni. Čeká mě pohovor, tak pro mě v páře ohřívá pamlsek – mražené *mandu* (knedlíčky). Dávám si před *mandu* ještě předkrm, totiž miskú Cap'n Crunch (nejlepších cereálií na světě) a píšu si do notýsku značky Moleskine. Pracuju na básni o zlomeném srdci, na které pracuju od počátku věků (plus minus). Hlavní problém je, že jsem nikdy neměl zlomené srdce, takže mi to moc nejde.

Užívám si luxusu psaní u kuchyňského stolu. Kdyby byl doma táta, nešlo by to. Sice mi neříká nahlas, že moje básnické sklony neschvaluje, ale neschvaluje je opravdu silně.

Máma přeruší moji svačinu a psaní jednou z nekonečně mnoha variací na naši pravidelnou rozpravu. Zdatně v tom bruslím a mezi sousty přihazuju sem tam nějaké to „jo“, ale pak máma nečekaně pozmění scénář. Místo obvyklého „Ty už né malej kluk“ řekne:

„Nebud' jako tvůj bratr.“

Aby větu zvlášť zdůraznila, řekne ji korejsky. A z vůle Boha nebo Osudu nebo Podělané smůly vejde Charlie do kuchyně právě včas, aby ta slova zachytil. Přestanu žvýkat.

Kdyby se někdo v tu chvíli díval do naší kuchyně oknem, viděl by dokonale idylickou scénu. Matka dělá svým dvěma synům snídani. Jeden ze synů sedí u stolu a chroupá cereálie (bez mléka). Druhý syn vchází na jeviště zleva. Také se chystá snídat.

Ale to se ve skutečnosti neděje. Máma se tak stydí, že ji Charlie slyšel, že se začervená. Jen lehce, ale přece. Nabídne mu *mandu*, i když Charlie korejské jídlo nesnáší a už od druhého stupně základky ho odmítá jíst.

A Charlie? Prostě předstírá. Dělá, že nerozumí korejsky. Dělá,

že neslyšel, že mu máma nabízela knedlíčky. Dělá, že já neexistuju.

Skoro bych mu to sežral, ale pak se podívám na jeho ruce. Jsou sevřené v pěsti a prozrazují ho. Slyšel a rozuměl. Mohla ho nazvat epickým píčusem nebo animatronickým klackem i s koulema, všechno by bylo lepší než varovat mě, abych nebyl jako on. Odjakživa to bylo přesně naopak: *Proč nejsi víc jako tvůj bratr?* Tahle Obrácená Štěstěna nesedí ani jednomu z nás.

Charlie si vezme ze skříňky skleničku a napustí ji vodou z kohoutku. Vodu rovnou z kohoutku pije jen proto, aby mámu nakrknul. Máma otevře pusu a užuž chce říct to svoje obvyklé „Ne. Dej si filtrovanou“, ale místo toho ústa zase zavře. Charlie do sebe naleje vodu na tři loky a vrátí skleničku neumytou do skříňky. A nezavře dvířka.

„Umma, nech ho chvíli na pokoji,“ řeknu, když Charlie zase zmizí. Jsem našťvaný *na něj* a jsem našťvaný *za něj*. Rodiče ho neustále kritizují. Neumím si ani představit, jak na prd to je, když teď musí celé dny makat s tátou v obchodě. Vsadím se, že mu táta spílá mezi úsměvy na zákazníky a odpověďmi na otázky o prodlužování vlasů a čajovníkových olejích a ošetřování chemicky poškozených vlasů (rodiče totiž vlastní drogerii specializovanou na péči o černošské vlasy, jmenuje se „Péče o černošské vlasy“).

Máma otevře hrnec, ve kterém se dělají knedlíčky. Pára jí zamlží brýle. Jako malý jsem se tomu vždycky smál a máma si je pak naschvál zamlžila co nejlíc a dělala, jako že mě nevidí. Ted si je prostě sundá a otře utěrkou.

„Co stalo tvému bratrovi? Co? Proč propad? Nikdy nepropad.“

Bez brýlí je najednou mladší a hezčí. Je divný si myslet, že je vaše máma hezká? Asi jo. Jsem si jistý, že Charlieho tohle nikdy nenapadne. Všechny jeho holky (už jich měl šest) byly roztomilé buclaté bělošky s blond vlasy a modrýma očima.

Ne, to kecám. Jedna z nich, Agatha. Jeho poslední holka ze střední, než odešel na vysokou.

Měla zelené oči.

Máma si nasadí brýle a vyčkává, jako bych pro ni měl mít nějakou odpověď. Nesnáší, když neví, co bude dál. Nejistota je její nepřítel. Myslím, že to je kvůli tomu, že vyrostla v chudobě v Jižní Koreji.

„Nikdy nepropadal. Něco stalo.“

Jsem čím dál naštvanější. Třeba se Charlesovi nic *nestalo*. Možná se nechal vyhodit, protože ho nebavily předměty. Možná jenom nechce být doktorem. Možná neví, čím chce být. Možná se prostě změnil.

Ale u nás doma není dovoleno se změnit. Jsme na cestě ke kariéře doktorů, žádná odbočka neexistuje.

„Maté to tu moc snadno. Amerika vás změkčuje.“ Kdyby mi narostla nová mozková buňka pokaždé, když tohle slyším, byl by ze mě sakra génius.

„Mami, my jsme se tu narodili. Jsme změkčili odjakživa.“

Posměšně se ušklíbne. „Co pohovor? Jsi připravený?“ Prohlídne si mě a shledá mě nedostatečným. „Před pohovorem ostříháš vlasy.“ Už několik měsíců se mě snaží donutit, abych se krátkého culíku zbavil. Vydám zvuk, který mohl znamenat souhlas i nesouhlas. Máma přede mě položí talíř knedlíčků *mandu* a já je tiše spořádám.

Rodiče mi kvůli tomu důležitému pohovoru dovolili se dnes ulít ze školy. Je teprve osm ráno, ale já ani náhodou neplánuju zůstat doma a vést tyhle řeči. Než se stihnu vypařit, máma mi strčí do ruky pouzdro se složenkami, které mám donést tátovi do obchodu.

„*Appa* si je zapomněl. Dones mu.“ Určitě je chtěla poslat po Charliem, ale po té drobné nepříjemnosti v kuchyni na to zapomněla.

Vezmu pouzdro, zápisník a dověču se po schodech nahoru, abych se převlékl. Můj pokoj je na konci dlouhé chodby. Projdu kolem Charlieho pokoje (dveře jako vždy zavřené) a kolem ložnice rodičů. Máma si o rám dveří opřela několik prázdných pláten. Dnes má volno a určitě se už těší, že stráví den sama doma a bude malovat. Poslední dobou se věnuje švábům, mouchám a broukům. Dělán si z ní trochu legraci, říkám tomu Období Hnusných Hmyzáků, ale líbí se mi to ještě víc než Období Abstraktních Orchidejí, které měla před pár měsíci.

Na chvílku se stavím v prázdném pokoji, který používá jako studio, chci se podívat, jestli nenamalovala něco nového. A opravdu tam je nový obraz obrovského brouka. Plátno není nijak velké, ale brouk ho celé vyplňuje. Máminy malby jsou odjakživa krásné a plné barev, ale tyhle propracované, skoro anatomicky přesné obrazy hmyzu působí ve vši té barvě něčím víc než jen prostou krásou. Tenhle je vyvedený v temně perleťových odstínech zelené, modré a černé. Krovky se mu lesknou jako olejová skvrna na vodě.

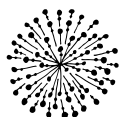
Před třemi lety jí dal táta k narozeninám překvapení – najal si pomocníka do obchodu, aby tam nemusela být každý den. A koupil jí sadu olejových barev a několik pláten. Nikdy předtím jsem neviděl, že by mámu nějaký dárek rozplakal. Od té doby maluje pořád.

U sebe v pokoji pak po desetitisíci (plus minus) přemítám o tom, jak by její život asi vypadal, kdyby neodjela z Korey. Co kdyby nikdy nepoznala tátu? Co kdyby neměla nás s Charliem? Byla by dnes umělkyní?

Obléknu si nový šedý oblek ušitý na míru, uvážu si červenou kravatu. „Móc svítivý,“ prohlásila máma o kravatě, když jsme ji vybírali. Kromě obrazů zřejmě nic nesmí být moc barevné. Přesvědčil jsem ji prohlášením, že v červené budu vypadat se-

bevědomě. A teď při pohledu do zrcadla musím říct, že jsem v tom obleku opravdu sebevědomý a šarmantní (jo, „šarmantní“). Škoda že ho mám na sobě jenom kvůli tomuhle pohovoru, a ne kvůli něčemu, na čem by mi doopravdy záleželo. Na telefonu se podívám na počasí a usoudím, že kabát nebudu potřebovat. Nejvyšší denní teplota bude 19 °C – dokonalý podzimní den.

I když mě máma předtím naštvála tím, jak se chovala k Charliemu, dám jí na odchodu pusu a slíbím, že se nechám ostříhat. Odpoledne můj život nasedne do vlaku směr stanice *Doktor Daniel Jae Ho Bae*, ale do té doby patří tenhle den jenom mně. Udělám, cokoli mi svět poručí. Budu se chovat, jako bych byl s nějaký písničky od Boba Dylana, a nechám se unášet větrem. Budu dělat, jako by moje budoucnost byla nepopsaný list, jako by se mohlo stát cokoli.

NATASHA

Všechno má svůj důvod. Říká se to. Třeba máma to říká často. „Tasho, všechno má svůj důvod.“ Většinou se to říká, když se něco pokazí, ale ne zas tolik. Dopravní nehoda, při které nikdo neumřel. Zvrtnutý, ale nezlomený kotník.

O našem vyhoštění to tedy celkem logicky nepadlo. Jaký důvod by tahle hrůza asi mohla mít? Táta, který to celé způsobil, říká: „Boží plán nám není vždycky čitelný.“ Mám chuť opáčit, že by možná neměl všechno nechávat na Bohu a že doufat v „něco“, když je všechna naděje pryč, není žádná životní strategie, jenže to bych s ním musela mluvit, a já s ním mluvit nechci.

Tyhle věci se říkají, aby svět lidem dával smysl. Skoro každý tajně v skrytu duše věří, že život má nějaký smysl, význam, nějaký *záměr*. Že existuje spravedlnost. Základní slušnost. Že se dobré věci dějí dobrým lidem. A špatné věci jen špatným lidem.

Nikdo nechce věřit, že život je jen a pouze dílo náhody. Táta říká, že nechápe, kde se ve mně bere ten cynismus, ale já nejsem cynik. Jsem realista. Je lepší vidět život, jaký je, ne jaký bychom si ho přáli mít. Věci nemají důvod. Prostě se dějí.

Nicméně zde jsou jisté Pozorovatelné Fakty: Kdybych se nezpозdila na schůzku, nepotkala bych Lestera Barnese. A kdyby Lester Barnes neřekl slovo *irie*, nesložila bych se. A kdybych se nesložila, nesvírala bych teď v ruce papírek se jménem právníka známého pod přezdívkou „spravovač“.

Procházím kolem bezpečnostní kontroly a ven z budovy. Dostanu iracionální a u mě nečekanou chuť poděkovat té vrátné – Irene –, ale ta stojí o pár metrů dál a je zabraná do ohmatávání něčích věcí.

Kontroluju telefon. V Kalifornii, kde je teď Bev, je teprve půl šesté ráno, ale už mi poslala řádku otazníků. Zvažuju, že bych jí napsala o nejnovějším vývoji událostí, ale pak usoudím, že k vývoji vlastně ještě nedošlo.

Zatím nic, napíšu jí. Znovu sobecky zatoužím, aby tu byla se mnou. Tedy popravdě si přeju, abych mohla být já s ní – obhlížet univerzitní kampusy a prožívat normální maturitní ročník.

Znovu si prohlédnu papírek s kontaktem. Jeremy Fitzgerald. Pan Barnes mi nepůjčil telefon, abych si mohla domluvit o schůzku.

„Šance na úspěch je dost malá,“ řekl, než mě víceméně vystrčil ze dveří.

Pozorovatelný Fakt: Malé šance nejsou vůbec dobrá strategie. Mnohem lepší je prozkoumat všechny možnosti a zkusit tu, která má nejvyšší pravděpodobnost úspěchu. Nicméně když vaše jediná možnost je ta s malými šancemi, zkusit to musíte.

IRENE

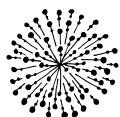
Prozatímní dějiny

Během polední přestávky si Irene stáhne to album od Nirvany. Poslechne si ho třikrát za sebou. V hlase Kurta Cobaina slyší to samé co Natasha – dokonalé, krásné utrpení, hlas tak napjatý samotou a touhou, že snad musí každou chvíli prasknout. Irene si říká, že by bylo lepší, kdyby se opravdu zlomil, lepší než život s nenaplněnou touhou, lepší než *život sám*.

Následuje hlas Kurta Cobaina dolů dolů dolů do věčné temnoty. Vyhledá si ho na internetu, a tak se dozví, že Cobainův příběh nemá šťastný konec.

Irene se rozhodne. Dnes je poslední den jejího života.

Ve skutečnosti občas přemýšlí o sebevraždě už léta. V Cobainových textech konečně nachází ta správná slova. Napíše dopis na rozloučenou, bez adresáta: „Oh well. Whatever. Nevermind.“

NATASHA

Číslo vytáčím sotva dva kroky od budovy. „Chtěla bych se objednat na schůzku. Dnes. Co nejdřív, prosím.“

Zní to, jako by žena, která telefon zvedla, byla zrovna někde na staveništi. Na pozadí slyším drnění vrtačky a hlasité rány. Svoje jméno jí musím dvakrát zopakovat.

„A o co se jedná?“ ptá se.

Zaváhám. Jako nelegální přistěhovalec se naučíte držet tajemství. Než se spustilo celé tohle vyhošťování, řekla jsem o tom jenom Bev, i když zrovna ona většinou tajemství neudrží.

„Prostě mi to vždycky vyklouzne,“ říká, jako by sama vůbec neměla vliv na to, co jí vypadne z pusy.

I Bev ale chápala, jak je právě tohle tajemství důležité.

„Haló? Řeknete mi, o co jde?“ pobídne mě žena v telefonu.

Přitisknu si mobil těsněji k uchu a zastavím se uprostřed schodů. Svět kolem mě se zrychlí jako přetáčející se film. Lidé vycházejí a scházejí schody trojnásobnou rychlostí, trhanými pohyby. Mraky nade mnou letí. Slunce se sune po nebi.

„Jsem tu nelegálně,“ řeknu. Srdce mi buší, jako kdybych běžela, hodně dlouho a hodně daleko.

„Potřebuji vědět víc podrobností,“ odpovídá.

Řeknu jí všechno. Jsem z Jamajky. Moji rodiče přišli do Ameriky nelegálně, bylo mi osm. Od té doby jsme tu. Můj táta řídil pod vlivem. Vyhošťují nás. Lester Barnes si myslel, že by mi pan advokát Fitzgerald mohl pomoci.

Pozve mě na schůzku v jedenáct hodin.

„Můžu pro vás udělat ještě něco?“ zeptá se nakonec.

„Ne,“ odpovídám. „To úplně stačí.“

Ta advokátní kancelář je poblíž Times Square, na sever od místa, kde jsem teď. Podívám se na telefon – je 8:35. Zdvihne se větrík, nadzdvihne mi okraj sukně a pohrává si s mými vlasy. Na to, že je půlka listopadu, je překvapivě vlahý den. Možná jsem si tu koženou bundu nemusela brát. V duchu si přeju, aby letos nebyla moc studená zima, a pak si vzpomenu, že tu na ni vlastně nejspíš nebudu. Když město zapadá sněhem, a přitom tam není nikdo, kdo by ho cítil, je opravdu studený?

Ano. Odpověď na tuhle otázku zní ano.

Přitáhnu si bundu k tělu. Pořád nemůžu uvěřit, že moje budoucnost bude vypadat jinak, než jak jsem si ji plánovala.

Mám dvě a půl hodiny čas. Moje škola je odsud jenom čtvrt hodiny chůze. Zauvažuju, že bych se tam vydala a naposledy si prohlídla školní budovu. Je to prestižní střední škola specializovaná na přírodní vědy, dostat se na ni není vůbec lehké a já jsem na tom tvrdě pracovala. Nemůžu uvěřit, že už ji možná nikdy neuvidím. Nakonec se ale rozhodnu, že tam nepůjdu; určitě bych potkala spoustu lidí, určitě by se vyptávali – „Proč nejsi dneska ve škole?“ – a já jim nechci odpovídat.

Místo toho se rozhodnu, že půjdu těch pět kilometrů do advokátní kanceláře pěšky. A vezmu to přes svůj oblíbený obchod s gramodeskami. Nasadím si sluchátka a pustím album od *Temple of the Dog*. Dnes je ten správný den na grungeovou kapelu z devadesátých let – úzkost a hlasité kytary. Hlas Chrise Cornella stoupá a já ho nechám odezpívat část mých starostí.

SAMUEL KINGSLEY

Dějiny lítosti, část první

Samuel, Natashin otec, se do Ameriky přestěhoval o celé dva roky dřív než zbytek rodiny. Plánovali to tak, že Samuel pojede napřed a prosadí se jako herec na Broadwayi, což bude snazší bez ženy a malého dítěte na krku. Bez nich bude moct kdykoli běžet na konkurz a bude se mu lépe seznamovat s newyorskými herci. Původně to mělo být jen na rok, ale ten se protáhl na dva. Byly by se z nich staly tři roky, ale Natashina matka už nemohla a nechtěla čekat.

Natashe bylo jenom šest, ale telefonáty do Ameriky si pamatuje. Poznala je podle toho, že máma vždycky musela vytočit o spoustu číslic víc. Zpočátku byly ty telefonáty normální. Táta zněl jako táta. Zněl šťastně.

Tak po roce se jeho hlas změnil. Mluvil legračně, s trochu jiným přízvukem, zpěvavějším a nosovějším než patois. Už nezněl tak šťastně. Natasha si pamatuje, jak poslouchala jejich rozhovory. Jeho stranu neslyšela, ale to ani nebylo potřeba.

„Jak dlouho si myslíš, že my tu na tebe budem čekat?“

„Ale Samueli? Dyž ty seš tam a my sme tady, to už není žádná rodina.“

„Hele, pozdrav radši svojí dceru.“

A pak jednoho dne opustili Jamajku nadobro. Natasha se rozloučila s kamarády a se zbytkem rodiny. Předpokládala, že se zase shledají, nejpozději na Vánoce. Nevěděla, co to znamená, být nelegální přistěhovelec. Že to znamená, že už se nesmíš vrátit domů. Že domov už nikdy nebude domovem, že se změní na pouhé jedno z mnoha cizích míst, o kterých si člověk může něco přečíst. Pamatuje si, že v den odjezdu se bála, jak letadlo probůh proletí skrz všechny ty mraky, než zjistila, že mraky vůbec nejsou jako vatové polštářky. Přemýšlela, jestli ji táta pozná a jestli ji má pořád rád. Bylo to už tak dávno.

Ale on ji poznal a měl ji pořád rád. Na letišti je k sobě přivinul a pevně je tiskl.

„Bóže, jak vy jste mi chyběly, holky,“ řekl a tiskl je ještě víc. Vypadal stejně jako dřív. V tu chvíli i stejně zněl, mluvil stejným patois jako předtím. Ale jinak voněl: po americkém mýdle, americkém oblečení, americkém jídle. Natashe to nevadilo. Byla tak šťastná, že ho vidí. Dokázala by si zvyknout na cokoli.

Ty dva roky, co byl v Americe sám, žil Samuel u dávné rodinné známé. Nepotřeboval práci, svoje nepatrné výdaje pokryl z úspor.

To se ale s příjezdem zbytku rodiny do Ameriky muselo změnit. Vzal práci sekuriťáka v jedné z budov na Wall Street. Najal pro ně 2+1 v brooklynské čtvrti zvané Flatbush.

„Já to zvládnou, to pude,“ ujišťoval Patriciu. Bral si noční směny, aby měl přes den čas chodit na konkurzy.

Během dne byl ale unavený.

A žádné role pro něj nikdo neměl a jeho přízvuk přes veškerou snahu ne a ne zmizet. Určitě mu nepomáhalo, že na něj Patricia a Natasha mluvily se stoprocentním jamajským přízvukem, i když se je pokoušel naučit „správnou“ americkou výslovnost.

A být odmítán není snadné. Herci by měli mít hroší kůže, Samuelova kůže ale nikdy nebyla dost tlustá. Neúspěchy ji ob-
rušovaly jako šmirgl. Pod jejich neustálým nápirem se dál a dál
ztenčovala. Časem si Samuel ani nebyl jistý, kdo vydrží déle:
jestli on sám, nebo jeho sny.

DANIEL

Rezignovaný chlapec nastoupil do vlaku linky č. 7 směr Konec Dětství-Západ

Jasně, někdy trochu přeháním, ale takhle mi to prostě připadá. Jedu Zasraným Kouzelným Vlakem ze stanice Dětství (radost, bezprostřednost, zábava) do stanice Dospělost (mizérie, předvídatelnost, naprosto žádná zábava na věky věků amen). Až z něj vystoupím, budu mít plán a vkusně upravené (jinými slovy krátké) vlasy. Už nebudu číst (ani psát) básně – pouze životopisy Velmi Důležitých Lidí. Budu mít Jasný Názor na závažné problémy jako „imigrace“, „úloha katolické církve v sekularizující se společnosti“, „poměrně zoufalý stav profesionálních fotbalových týmů“.

Vlak zastaví a půlka lidí vystoupí. Zamířím na svoje oblíbené místo – dvojsedačku v rohu za řidičem. Roztáhnou se a zaberu obě sedadla.

Jo, je to ode mě nepřístojnost. Mám ale pro svoje chování dobrý důvod, který souvisí s jednou jízdou úplně prázdným vlakem ve dvě ráno (dávno po večerce) a s mužem, který měl kolem krku omotaného hada jako kráva a který si sedl vedle mě, i když byly všude kolem tisíce prázdných míst (plus minus).

Z vnitřní kapsy saka si vytáhnu zápisník. Na 34. ulici na Manhattanu, kde mám oblíbeného holiče, to trvá zhruba hodinu a báseň se taky sama nenapíše. O padesát minut (a o tři dost uboze napsané verše) později jsme pouhých několik zastávek před tou mojí. Dveře Zasraného Kouzelného Vlaku se zavírají. Vjedeme do tunelu, ale po pár metrech vlak zabrzdí. Všechna světla zhasnou, jak jinak, že jo. Pět minut tam sedíme, až pak řidiče napadne, že by asi bylo fajn začít komunikovat. Čekám obvyklé ujištění, že vlak bude brzy pokračovat atd., ale on místo toho pronese:

„DÁmy a PÁnové. Až do včerejška jsem byl úplně jako vy. Seděl jsem ve vlaku BEZ CÍLové stanice, přesně jako vy.“

Doprdelepráce. Divný lidi většinou sedí *ve vlaku*, ale *neřídí* ho. Moji spolucestující se narovnají a zpozorní. *Co to sakra je?* vznáší se nám v komiksových bublinách nad hlavami.

„Ale NĚco se mi PŘIHodilo. MĚL jsem náboženský ZÁŽitek.“

Nedokážu po hlase rozpoznat, odkud je (Magorovice, populace: 1 obyvatel). Přespříliš zdůrazňuje začátky slov a zní, jako by se během celého kázání usmíval.

„SÁm Bůh sestoupil z NEbe a spasil mě.“

Plácání dlaní o čela, nevěřící obracení očí v sloup.

„ON spasí také vás, ale musíte ho PŘIJmout do svých srdcí. PŘIJměte ho, než dorazíte DO CÍLové stanice.“

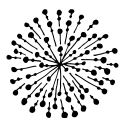
Teď zaskučím i já, tyhle slovní hříčky nejsou nic než absolutní zlo. Nějaký muž v obleku zařve, že strojvedoucí by měl sklapnout a radši kurva řídit ten vlak. Matka zakryje malé holčičce uši a řekne pánovi, že snad není nutné mluvit jako kanál. Vypadá to, že se na lince č. 7 rozehrává něco jako *Pán much*.

Náš strojvedoucí/kazatel ztichne, a než se znovu rozjedeme, nechá nás ještě minutu sedět potmě v tunelu. Vjedeme do stanice Times Square, ale dveře se hned neotevřou. Reproduktoři znovu zaprskají.

„DÁmy a PÁnové. Tato souprava je nyní mimo PROvoz. Udělejte sami sobě LASKavost. Vystupte si. Pokud budete Boha hledat, najdete ho.“

Všichni vystoupíme, napůl s úlevou a napůl naštvání.

Každý se někam potřebuje dostat. Hledání Boha není na programu.

NATASHA

Lidé nejsou rozumné bytosti. Místo aby nás řídila logika, se necháme ovládat emocemi. Svět by byl šťastnější, kdyby to bylo naopak. Já jsem například na základě jediného telefonátu začala doufat v zázrak.

Přitom ani nevěřím v Boha.